

Karácsonyi ünnepkör
2025-2026

VILÁGOSSÁG – NEM A KONNEKTORBÓL (Szenteste)

Lekció: Jn 1,1-5.9-11.14

Előima:

Hatalmas Istenünk! Olyan felfoghatatlan, de mégis erőt adó az az üzenet, amelyet karácsonykor elének társz, hogy az Ige testté lett. Jézus Krisztus, köszönjük, hogy otthagytad a mennyet, eljöttél értünk a földre, hogy gyomlálj és plántálj, taníts és felszabadíts, hogy bevezess minket Isten országába. Könyörülj rajtunk, hogy ne legyen senki közöttünk, aki kimarad ebből!

Hívogass minket most is mindazzal, ami itt elhangzik, arra kérünk, váljon a te világosságod láthatóvá a szolgálat által. Hálát adunk Neked, akik már elindultunk a Te utadon, segíts bennünket, hadd tudjunk azon bátor lépésekkel haladni. Könyörgünk azokért, akik keresnek Téged most, a karácsonyi estében, hogy legyen számukra világító mécses az Igéd.

Szentlélek Isten! Légy itt velünk az ünnep csendjében, segíts minket megérteni és átélni a Megváltó testtéletelének és az Atya szeretetének csodáját. Segíts nekünk megérteni az Ige üzenetét, hogy világossággá válhasson az életünkben.

Kérünk Téged, hallgass meg minket! Ámen.

Textus: 2Kor 4,6

„Isten ugyanis, aki ezt mondta: 'Sötétségből világosság ragyogjon fel', ő gyújtott világosságot szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán.”

Nincs karácsony Kevin nélkül! – azt hiszem, mindannyian ismerjük ezt a mondatot a tévéből. Én viszont most egy kicsit módosítanék ezen, amit ugyanúgy megjegyezhetünk, sőt, ezt komolyan vehetjük: nincs karácsony Krisztus nélkül!

És amikor ezt mondom, nemcsak egyszerűen arra gondolok, hogy a világ és annak a sodrása mennyire nem veszi ezt figyelembe, vagy hogy még ezt is marketingre használja fel! Ennél még többről van szó! Amikor a karácsonyt ünnepeljük, az jóval többről szól, minthogy most Jézus születésére emlékezünk. Hiszen szimplán ez a tény, hogy kétezer éve megszületett egy Jézus nevű gyermek, hogyan van rá hatással? Hol szerepelek én a történetében? Talán még azt is

mondhatnám, kicsit durvábban, hogy mi közöm hozzá, vagy ahogy sokszor a Káté fogalmaz, mi hasznom nekem ebből?

A ma esti kulcsszó, már csak azért is mert már sötét van, az a világosság. Tulajdonképpen ettől szenteste a szenteste, hogy bár sötét van, mégis felragyogott a világosság. De a világosságnak, a fénynek is több fajtája és megjelenése van, hadd emeljek most ki párat.

Biztosan ismerjük azt a kifejezést, hogy hangulatvilágítás. Ezerféle lehetőségünk van megteremteni a hangulatot fényfüzerekkel, csillagszórókkal, mindenféle világító eszközzel. És ezek a külsínt szolgáló dolgok valóban nagy hatással vannak az ünnepi hangulatunkra, hiszen lehetnek valóban szépek. Azonban, ha belegondolunk, a legtöbb dolog, amit a világosságtól várnánk nincs meg benne.

Mindössze arra jó, hogy hangulatot teremtsen. De ezt is csak addig tudja megtenni, amíg áramot kap a konnektorból, és azok a kicsi izzók nem tudnak valódi meleget árasztani. Illetve, ha még nincs eltűzve a mennyisége, valóban lehet szép, vagy segíthet egy pillanatra a tájékozódásban, de van, hogy már inkább giccsesnek, taszítónak hat az egész. Tehát egy kis ünnepi hangulat-idézésre jó, de a fénye nem elég, talán csak egy pillanatra. Meleget pedig egyáltalán nem képes adni, hiányzik belőle az életet adó erő. Ez egy mesterséges fény, olyan, amit mi tudunk előállítani. A Nap erejéhez képest ez igen csekély – a fénye nem képes egészében megvilágítani a dolgokat, és nem képes életet adni és fenntartani sem.

A hangulatvilágítás tehát hordoz valamit a világosságból, de nem képes arra, hogy teljes értékű világosság legyen – nem olyan világosság amire valóban szükségünk van. Sok ilyen dolog van az ünnepekkor, de a hétköznapiakban is, amit csak hangulatvilágításként használunk, mert azt gondoljuk, elég ez a fajta világosság.

Elég, ha csak a hangulatunkon változtatunk. Ennek elég sok megjelenési formája van, van is ilyen kifejezés, hogy „hangulatjavító-szer”... És ez lehet tulajdonképpen bármi, amivel világosságot akarunk pótolni: lehet egy képernyő, telefon, vagy reflektor-fény, ami ránk vetül, és függünk mások véleményétől, vagy olyan egyszerű hangulatfelelősök, mint a cukor vagy az alkohol.

Ezek azok a dolgok, amik – hogy bibliai nyelvezettel is éljek – könnyen bálványokká válnak. Átadjuk nekik az életet magában hordó világosság szerepét, de nem tudják azt betölteni.

Így kerül karácsonykor Krisztus helyére Kevin. Félreértés ne essék, önmagában a legtöbb ilyen dologgal nincs baj: nincs baj az ünnepi nagy vacsorával, a karácsonyfával, a koccintással – ezek jó dolgok! Akkor van baj, ha nagyobb

jelentőséget tulajdonítunk ezeknek a pici világosságot jelentő dolgoknak, mint amit adni tudnak, pedig nem pótolhatják azt, amit valójában keresünk.

De akkor mit is keresünk, milyen ez a világosság? Valami, ami nem múlik el. Egy örök-égő. Egy áram nélküli izzó. Ami mindent olyannak mutat, amilyen az valójában. Képes irányt mutatni. Nem manipulál, hanem tiszta és nyílt szándékú. Leleplezi azt, ami a sötétségben, a hangulatvilágításban fente ránk a fogait, és legyőzi azt. Vagyis: életet ad és véd. Ez a világosság lett testté értünk, és a neve Jézus Krisztus.

A felolvasott igeversekben egy nem szokványos módon hallottuk a karácsonyi történet elbeszélését. *„Az Ige testté lett, közöttünk lakott...”* *„Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága.”* Úgy tűnik, hogy Ő nem *hangulatvilágítást* kínál. Sőt, a földi életében, úgy tűnik, kifejezetten kerülte a reflektor-fényt. Ha meggyógyított valakit, azt kérte tőle, hogy ne beszéljen róla senkinek. Ha már túl sokan vették körül, egy idő után elvonult a maga csendességébe. Nem bízott sem a tömegben, sem a közvéleményben, és ideje nagy részét kisvárosokban, egyszerű emberek között töltötte. Nem használt stadionokat vagy nagyszínpadot sem. Az ő világossága más, mint azt várnánk.

Mindkét felolvasott igeszakasz, visszaüt valamire és ez nem más, mint a teremtés. Amikor a föld még kietlen és pusztá volt, az első szó, ami elhangzott az volt: *Legyen világosság!* A történelem így kezdődött, megjelent a fény, a világosság! Isten úgy hozza el a kezdetet, hogy világosságot terem! Erre utal vissza Pál és János is, amikor Jézus megjelenését is úgy írják le mint a világosság felragyogását. Egyedül Isten az, aki képes valódi világosságot adni! Ez jelenik meg a teremtésben, és Jézus születésekor is. Ez az eredeti fény, erre vágyódunk valójában akkor, amikor mindenféle hangulatvilágítással akarjuk ezt pótolni!

És Pál apostol azt írja, Isten képes meggyújtani ezt a világosságot a szívünkben. Mert nélküle a mi szívünk is kietlen és pusztá, terméketlen és alkalmatlan. Nélküle csak csoszogunk a sötétben.

„A világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be... a saját világába jött, de az övéi nem fogadták be őt.” – írja János. Hiába a jó hír Jézus életet adó és biztosító világosságáról, már az evangélium is arról tudósít, hogy nem látták őt mindenhol jó szívvel.

Ha a Lukács-féle karácsonyi történetet olvassuk, azt láthatjuk, hogy Jézus még meg sem született, már akkor sem fogadják be őt. József, és a szülés előtt álló Mária nem lelnek sehol sem befogadásra, így kerül végül egy jászolba az újszülött gyermek. Az ezt követő bő harminc évben is csak kevesek tudták elfogadni őt. Voltak, akik megkérdőjelezték a kilétét, és gúny tárgyává tették, de akadtak olyanok is, akik annak ellenére, hogy felismerték, nem követték, mert féltették a

vagyonukat vagy a pozíciójukat. De aki mégis engedi, hogy ez a fény megérintse, annak a szívében felragyog Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán.

A sötétség nem képes befogadni őt. A sötétség kirekeszti Krisztust, és csak magára hallgat. Így kezd el dolgozni bennünk az irigység, az anyagiasság, a gyors kielégültség hajszolása, a viszálykodás, az önzés, az áskálódás – a mi benső *hangulatvilágításaink*. Ez egy nagyon szűk tér, amiben csak magunkra hallgatunk. Egy ideig talán kielégíti a vágyainkat, megteremti a kívánt hangulatot, termeli a „boldogsághormonokat”, de végül egy sikátoros zsákutcába vezet, ahol egyedül találjuk magunkat a sötétben.

Ezer évvel ezelőtt élt egy teológus, Canterbury-i Anselmus. Egy egyszerű, de mély kérdést tett fel: Miért lett Isten emberré? Nos, röviden erre most azt mondhatjuk, hogy ezért. Hogy ne maradjon az ember sötétségben. Hogy rá tudjon találni erre az örök fényforrásra.

Így szól maga Jézus: *„Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.”* (Jn 8,12) Ha ennek a világosságnak a fényében szemléljük a karácsonyt, rá fogunk jönni arra, ki is feküdt akkor a jászolban. Jézus Krisztus világossága ma is szüntelenül ragyog a sötétség világában. Nem tudja elhomályosítani semmi, ami épp körülvesz bennünket. Nem szünteti meg sem a politika, sem háborúk, még csak nem is inflálódik.

Töretlenül ragyog és szeretné bevilágítani az életünket. Mert ez a fény nem pusztán ragyog: megismertet bennünket Istennel. *„Hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán”* – így fogalmaz Pál. Ez a karácsony titka: megismerni az Atyát a Fiú arcán.

Végezetül, ahogyan azt jól tudják a testvérek is, ilyenkor december végéhez közeledve történik meg a téli napforduló is. Ez azt jelenti, hogy nagyjából karácsonytól számítva egyre hosszabbak a nappalok, és rövidebbek az éjszakák. Ezt úgy is értelmezhetjük, hogy Jézus születése pont a legnagyobb sötétség idején érkezik meg az életünkbe, és hozza el a világosságot.

Nemsokára hazatérünk az otthonainkba. Ha valamit most megéreztünk Jézusból, ha Isten világosságot gyújtott a szívünkben, azt ne hagyjuk itt, vigyük magunkkal, hogy ne csak az árammal működő fények világítsanak, hanem az is, aki bennünk él. Az ő világossága az élet világossága. **Ámen.**

Utóima:

Urunk Jézus Krisztus! Őszintén megvalljuk Neked, sokszor tévelygünk a sötétségben, és azt hisszük, tudjuk merre van a helyes út. Azt gondoljuk, bízhatunk a múlt, anyagi világban, amelyben nincs valódi világosság. Egymásnak ütközünk, hadonászunk és bukdácsolunk a sötétségben. Hálával fordulunk feléd, amiért Benned valódi világosságra lelhetünk, amely feloszlatja a bennünk lévő ködös homályt.

A Te eljöveteled örök most is világossággként ragyog az emberek előtt. Ha valaki megérzi ezt, attól fogva csakis Hozzád akar majd tartozni. Boldog, akinek az életét melengeti ez a fény, aki befogadja a szívébe az élet világosságát. Köszönjük, hogy erre lehetőséget adsz nekünk erre nap, mint nap, hiszen Te ma is élő és ható Úr vagy. Hadd ragyogjon fel a világosságod az arcunkon, hogy másokat is Hozzád vezethessünk.

*Szentlélek Isten! Világíts általunk a világban, hogy meglássák a fényed, akik sötétségben járnak. Imádkozunk minden keresztyén testvérünkért, használj minket embertársaink javára, tégy minket egységes közösséggé Jézus Krisztusban. Békesség fejedelme, kérünk, légy jelen most és mindenkor az életünkben. Hadd váljék áldott, békés ajándékká számunkra a karácsony ünnepe. **Ámen.***

Áldás: Istennek népe, kelj fel, tündökölj, mert eljött világosságod, rád ragyogott az Úr dicsősége!

CSAKIS EGY KIRÁLY

Lekció: Mt 2,1-12

Előima:

Mennyei Atyánk! Köszönjük, hogy újból összegyűjtöttél ezen a mai napon is bennünket a Te házádba, templomodba, gyülekezeted ünneplő közösségében. Áldott a találkozás lehetősége testvéreinkkel, Krisztus Urunk testének minden egyes tagjával, a Te Szent jelenlétben. Urunk, önmagunkat hoztuk Eléd, sokan a sokfélét, de most egységesen Hozzád járulunk. Az ünnep forgatagában, a különféle bajok és nehézségek árjában, a feladatok rengetegében megállunk egy pillanatra, hogy rátekintsünk a Betlehemi csillagra. Arra a csillagra, ami a Te kétségtelen jóindulatodnak és irgalmadnak kifejeződése még a legsötétebb éjszakán is.

Mindenható Istenünk! Bár a naptárban az ünnep hamar a végéhez ér, elszalad ez a néhány nap, mégis kérünk, hogy a mi szívünkben, a Te hozzánk való megérkezésed soha ne érjen véget. Veled való találkozásunk, ezután a néhány nap után ne érjen még véget egészen jövő decemberig. Hanem adj nekünk nyitott szívet és elmét, hogy még jobban, még mélyebben kereshessük, megismerhessük és megérthessük a hozzánk intézett Isteni szót. Az evangéliumot, az örömhírt, mely évezredek távlatából is hív és szólít, és amely ezen a napon is elvezetett a Veled való közösségbe.

Szentháromság Isten! Tőled kérjük és várjuk az üzenet megtartására és befogadására irányuló erőt, és akaratot. Hogy itt, most ne csupán a hallás, hanem a meghallás folyamata is végbe menjen mibennünk. Mely a szívünkbe zárja és tartja, a szívünkben forgatja mindazt, ami elhangzik. Köszönjük, hogy idén a karácsony ünnepében még közvetlenebbül megtapasztalhatjuk áldó közelségedet, hűséges szeretetedet és gondviselő kegyelmedet. Add, hogy a családi, baráti, gyülekezeti ünnepléseken túl, egy Veled eltöltött alkalom is legyen ez az ünnep. A Testet öltött Igével töltött idő. Tudván, hogy csak akkor érthetjük és tapasztalhatjuk meg a karácsony valódi lényegét, ha azt abban keressük, akinek köszönhetően karácsonyi ünnepünk van és lehet. Így kérünk, légy az Ige hallgatóival és hirdetőivel, amikor is megbékélő kegyelmedről tesznek tanúbizonyságot a világban. Szent Fiadért, a Jézus Krisztusért kérünk, hallgasd meg imádságunkat. **Ámen!**

Textus: Máté 2,7–12

7 Ekkor Heródes titokban hívatta a bölcseket, és gondosan kikérdezte őket, hogy mikor jelent meg a csillag, 8 majd elküldte őket Betlehembe, és ezt mondta: Menjetek el, és kérdezősködjétek a gyermek felől; mihelyt pedig megtaláljátok, adjátok tudtomra, hogy én is elmenjek, és imádjam őt! 9 Miután meghallgatták a királyt, elindultak, és íme, a csillag, amelyet láttak napkeleten, előttük ment mindaddig, amíg odaérve meg nem állt a hely fölött, ahol a gyermek volt. 10 Amikor ezt látták, igen nagy volt az örömük. 11 Bementek a házba, meglátták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádták őt. Kinyitották kincsesládáikat, és ajándékokat adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát. 12 Mivel azonban kijelentést kaptak álomban, hogy ne menjenek vissza Heródeshez, más úton tértek vissza hazájukba.

Szeretett Ünneplő Gyülekezet! Kedves Testvérek!

Alapigénk különféle emberekkel ismert meg bennünket. Elsősorban az újszülött királlyal, Jézus Krisztussal, majd Heródeszel és végül a napkeleti bölcsekkel, de ne felejtszünk meg róla, hogy Mária is megjelenik egy említésnyi időre. Rögtön a történet kezdetén egy elég meghökkentő és elborzasztó helyzettel találjuk szembe magunkat. Heródes, óvatosan és alattomosan kezd hozzá gonosz tervéhez. Először is titokban tárgyal a betöltődő prófécia felkutatására útnak induló bölcsekkel. De miről is?

Alaposan kikérdezi őket annak a különleges csillagnak a megjelenéséről, amit láttak, hogy ezt követően kémekeként elküldhesse őket Betlehembe. A cél, hogy minél többet tudjanak meg a megprófétált királyról, és arról, hogy hol található. A legtragikusabb a történetben, hogy még a bölcsekkel sem egyenes Heródes. Csupán a tiszteletadás vágyát színelve igyekszik a jóindulatukba férközni, hogy aztán végezhesen a megjövendőlt királlyal. Még csak épphogy megszületett Jézus.

Egy kisgyermek áll előttünk, aki úgy kezdi történetét, hogy máris az életére akarnak törni, azok, akikhez jött. Nem éppen egy megszokott, szívmengető, családbarát karácsonyi filmbe illő jelenet ez. Ez a kökemény valóság. Ugyanis Heródes félt, hogy jön a törvényes király, és egy az egyben elveszi tőle a hatalmat és a trónt. Habár ez a király még csak egy kisgyermek, Heródes tudta, hogy esélye sem lehet a törvényes, Isten prófétája által megjövendőlt örökös szemben. Mindent és mindenkit bevet, hogy ezt megakadályozza, még az idegen bölcseket is, akikben nem is gondolhatta, hogy Isten fog munkálkodni és kinyilatkoztatni.

A történetben ezek a bölcsek egy pogány ország magas rangú férfiai lehettek, akik Mikeás próféta szavain keresztül keresték az igazságot, és meg is találták azt. Erre pedig egy hétköznapi, mégis különleges égi jelenség, egy csillag irányította rá a figyelmüket. Nem először láthattak csillagot, mégis ez a jelenség valamiért más volt, mint a többi. Miért? Hát azért, mert nekik éppen egy különleges kijelentésük volt az Istentől a zsidók királyának megszületéséről, és ennek a királynak a különleges csillagát látták hazájukban is, napkeleten.

Ha belegondolunk ma is divatban vannak a csillagjósolások, megmondani emberek sorsát, megfejteni életük történetét a csillagjegyekből. A csillagok állása engedélyezhet vagy tilthat dolgokat, szerencsét vagy szerencsétlenséget hozhat a jók szerint az emberekre. Szinte istenként tisztelik és figyelnek ezeknek az égi testeknek minden mozdulatára.

A bölcsek hódolni jöttek, de mégsem az őket vezető csillagnak, hanem annak a királynak, akinek a születését ez a rendkívüli csillag együttállás jelezte. Nem magában a csillag fizikai látása indította útnak a bölcseket, mintha ez az égi test parancsolt volna ezeknek az embereknek, hanem aki magát a csillagot is irányította. Az Atya, és az Isten Igéjének ismerete indította el őket. Az út nagyon fáradtságos lehetett, nem tudták mennyi ideig lesznek úton, hogy pontosan hová mennek. Ez nem egy előre eltervezett és kiszámított út volt, de ezzel a bölcsek már nem is törődtek. Az istenkeresők elsősorban nem az akadályokra néznek, bár akadályok jelen vannak, tudomásul is vesszük őket, de a hit mégis képessé tesz a gondok feletti győzelemre. Átlát a gondokon.

Íme, meg is érkeztek épségben és még időben a keresett helyre, és hogyan találkoztak a királlyal? Először is igen nagy örömben, hiszen megtalálták, amit kerestek, a prófécia, amiért mindent otthagytak igaznak bizonyult. Hát nem örültünk mi is hasonlóképpen, amikor rátaláltunk Jézusra? Vagy amikor minden nap újból és újból megtapasztaljuk, hogy beteljesedett a prófécia, miszerint elvette a világ bűnét, megváltott minket, és Őérte az Atya megbékélt velünk?

Mi ezeknek a férfiaknak a reakciója minderre? Hogy felnőtt, gazdag emberekként leborulva imádták a szegénységben született gyermek Jézust, mert nem csak külső, hanem belső szemeik is nyitva voltak, és felismerték Izrael királyát. Imádták, majd feltárták kincseiket, kikeresették a legjobbakat és letették a gyermek elé. Királyuknak a legjobbat! Ebből látszik, hogy mennyire is értékeli Jézust. Arany, tömjén, mirha, úgy imádták Őt, ahogy az méltó volt hozzá. Ezen pogány vezetők ajándékainak átadásában kirajzolódik a kép, ahogyan egy napon majd minden népek a Messiásnak adják teljes gazdagságukat.

Mi Jézusra találva hogyan reagálunk? Hogyan fogadjuk Őt? Sokféleképpen lehet: rajongással, túlpörögve az eseményeket, melyeket azután elfelejtünk igazán

megélni és figyelni; félelemmel, elmenekülve a találkozás lehetőségétől; kételkedve, minden tiszteletet megtagadva az új királytól; közömbösen, szinte már nem is ünnepezve az Urat magunk mellett. Sokféle mód van, akárcsak hangulatunk, de kívánom, hogy a bölcsek történetének példájával élve örömteli és letaglózó legyen ez a találkozás. Örülünk, hogy Megváltónk született, adjunk érte hálát szüntelenül, mert nem jogunk az nekünk, hogy Megváltónk szülessen.

A megígért királyt megtalálva és neki hódolva már csak annyi maradt hátra a bölcseknek, hogy hazatérjenek. De akkor a történet elejéhez visszakapcsolva, nem Heródeshez kell-e menniük, jelenteni a gyermekről? Elméletileg igen, de mint látjuk, a gyakorlat mást mutat. A bölcsek kijelentést kaptak álomban, hogy ne menjenek vissza Heródeshez, ezért más úton térnek haza. Ember tervez, Isten végez, mondhatnánk Heródesnek. A bölcsek gondolkodás nélkül megkerülték a királyt és az ő parancsát, majd úgy tértek haza, mintha soha nem is kaptak volna tőle semmilyen megbízást. Hiszen még mindig az isteni vezetés kiváltságosairól van szó, a gyermek megtalálásával ez nem múlt el róluk. Kétségtelen, Isten az engedelmes pogányokkal egészen különleges módon vállal közösséget, többször is kapcsolatba lép velük, míg az akarata ellen lázadó királyra ránehezedik ítéletének súlya, és megghiúsul a gonosz terve.

A messiási király jelenléte döntést követel, megosztottságot eredményez azok között, akik elfogadják, és azok között, akik elutasítják őt. Ebben az ünnepben se feledjük el megvizsgálni magunkban, hogy kellőképpen hódolunk a megszületett királynak, és rá irányul-e a figyelmünk, mert akkor biztosan elvezet minket Magához. Vagy csupán azt mondjuk, hogy imádjuk és imádni akarjuk, kerestetjük is, de valójában csak el akarjuk nyomni, hogy a trónt és az uralmat is megtarthassuk magunknak. Hogy ezt az ünnepet is megtarthassuk magunknak. Hogy még egy alkalom legyen arra, hogy lustuljunk, és kiszolgáljon az ünnep testileg-lelkileg. Jézus ebben a szemléletben rivális lesz, aki elveszi rólunk, a jólétünkéről a figyelmet, ezért el kell nyomni, ki kell ölni az ünnepből.

A bölcsek azonban átérték az igazságot, miszerint: „Aki keres, az talál.” Ő az, akit most mindennél jobban kellene keresnünk ebben a karácsonyi forgatagban. Minden van a világban, feladat, sürgés-forgás, nyüzsgés, akkor is volt, nincs ezzel semmi baj. A napkeleti bölcseknek is megvolt a maguk élete, a munkájuk forgataga, de mégis észre tudták venni azt a különleges csillagot. Azonban az élet forgatagában még mindig keresték az isteni prófeciát, várták és figyeltek rá, majd a hit szemével megpillantják azokat a dolgokat, amit más szem nem láthat, azt a csillagot, és azt a gyermeket, aki ugyanolyan volt, mint a többi és mégis más. Engedjünk meg, hogy elvezessen minket magához az Úr, megérkezvén pedig úgy imádjuk, ahogyan azt valóban csakis egy király érdemli. **Ámen!**

Utóima: Szentháromság egy örök Isten! Köszönjük a megtartó Szót, melyet hétről-hétre, napról-napra, vagy éppen óráról-órára a szívünkre helyezel, amikor éppen Szent Igédet keressük és kutatjuk. Kegyelmet és szeretetet, hitet és reményt hirdettél és hirdetsz most is minekünk, az ünnepben, a Szentírásban, és abban a jászolban született kicsiny kis Fiúban. Szeretetedet ajánlod fel nekünk. Mi ezelőtt letaglózva megállunk, és csak annyit mondhatunk, hogy köszönjük. Köszönjük, dicsőséged megjelenését, a szeretet erősségét és a jó győzelmét, amelyet a karácsonyi történet olyannyira nyíltan hirdet. Sokszor azonban nehéz ezt a mértékű és mennyiségű szeretetet befogadunk, megértenünk, a szenvedés és a bánat gyakran eltérít Tőled minket. Beárnyékolva az ünnepet és az ünneplést, ahogyan az ifjú király születését is beárnyékolta a gonosz terv, a halálos vérszomj. De, amikor mi elmentünk Tetőled, Te utánunk jöttél, Fiadban jöttél hozzánk. Sem akkor nem hagytad, hogy népeddel a kapcsolat megszűnjön, sem most.

Istennek Báránya! Köszönjük a békéltetés elvégzett szolgálatát. A tökéletes áldozatot, amit már a születésedkor magadra vettél az emberért. Tehetetlenül, de nem tétlenül járulunk jászolod elé, hódolva az egy, igaz, a prófécia szerint született királynak. Ezt tudatosítva és erre emlékezvén, add Urunk, hogy elhiggyük és megéljük, hogy, aki hittél fordul hozzád, az nem vesztese ennek a világnak. Hogy bölcsen útnak indulhat az, aki Téged keres, hogy vezetni, oltalmazni, majd egészen a célig vezetni fogod mindazokat, akik Benned bíznak és Reád számítanak. Köszönjük, hogy az ünnepi forgatagban egy kis áldott csendben megállhattunk jászolod mellett és belegondolhattunk, hogy most még bár ez a gyermek a legkisebb és legtörékenyebb a világon, később a legnagyobb és legnehezebb dolgot érte el és tette meg. Üdvösséget szerezte ennek a világnak.

Szentlélek Úristen! Köszönjük, hogy Te most is megelevenítetted a karácsonyi történet mondanivalóját, és plántálod a mi Lelkünket, hogy az soha ne lankadhasson el a hitben, a reményben és a szeretetben. A Te erődnél köszönhető, hogy mi nem egy elveszett ideálként gondolunk a karácsonyra, hanem élő és ható valóságként, melyben összeért a menny és az föld, az Isten és az ember. Vigasztalónk, Pártfogónk! Tőled kérjük az erőt és a támaszt nehézségeink elhordozására, a bölcsességet és az útmutatást, életünk rendezésére. Te légy, a betegek, a szegények, a gyászolók, a különféle testi és lelki fájdalmakat hordozók ápolója, gyógyítója. Hasonlóképpen kérünk, hogy légy együtt az örömeiket átélő, ünneplésben lévő testvéreinkkel is. Érzékeltesd velük a Veled való közösség áldásait. Dicsérjük, áldjuk, magasztaljuk háromszor Szent nevedet, most és mindörökké. **Ámen!**

AZ ÖRÖMHÍR EREJE

Lekció: Ézsaiás 52,7–10

Előima:

Mennyei Édesatyánk! Hálás szívvel állunk most meg Te előtted, hogy minden nehézség, fáradtság és rohanás ellenére megtartottál minket. Kegyelmedből itt lehetünk most együtt a Te szent színed előtt, és egyszülött Fiad születését ünnepelhetjük gyülekezetünk közösségében.

Drága Urunk! Köszönjük, hogy Te minden időben megszólítasz bennünket, s visszavezetsz Önmagadhoz. Köszönjük, hogy bármilyen messzire is sodortuk magunkat Tőled, Hozzád mindig visszatálhatunk, mert az első karácsony alkalmával Fiadban, az Úr Jézusban elérkeztél közénk és megváltottál bennünket. Kérünk, bocsásd meg, ha mi sokszor visszaéltünk tiszta, örök szeretetteddel, bocsásd meg eltékozolt alkalmainkat és lehetőségeinket. Erősítsd a mi szívünket, hogy ne szakítsuk ki magunkat a Te szerető, védelmező ölelésedből.

Felséges Istenünk! Kérünk, ajándékozz meg bennünket igazi ünnepléssel, s formáld a mi szívünket Neked tetszővé. Végy el tőlünk minden másról szóló gondolatot, hogy csak Te és az Ige lehess figyelmünk középpontjában, Te és az a végtelen kegyelem, amellyel megáldottad ezt a világot Fiad testet öltésének csodája által. Így légy most jelen közöttünk, s áldd meg ünnepi istentiszteleti alkalmunkat (és az úrasztal jegyeiben való közös részesedésünket). Egyszülött és egyetlen Fiad, Jézus Krisztus érdeméért kérünk, hallgasd meg imádságunkat! Ámen

Textus: Lukács 2,1–20

Keresztyén Testvéreim! Ünneplő gyülekezet!

ÖRÖM. Ez az érzés jellemzi a legjobban a karácsonyt, Jézus Krisztus születésének ünnepét. És ez az érzés uralkodik a két felolvasott igeszakaszban is. Az ézsaiási ige annak az érzését írja le, aki örömhírral szolgál Izrael népének. Az üzenet tartalma pedig három szó: *béke, örömhír és szabadítás*, Jeruzsálem számára mindez nem jelentett mást, mint az Úr általi megváltást és vigasztalást.

A követ érkezését az őrállók pillantják meg legelőször. Ez azért volt lehetséges, mert ők feleltek a közösség külső biztonságáért, s a külső híreket is ők kapták meg leghamarabb. A hír hallatán az őrállók hangos ujjongásba törnek ki, ezzel csatlakozva az örömhírt hozó hírnök hangjához. Az akkori időben a követben magát a Küldőt látták, s ekképpen fogadták az üzenetet is. Emiatt történhetett meg, hogy bár Jeruzsálem még romos állapotban volt, s a nép sem tért még haza a

babiloni fogságból, ám az, hogy az Úr visszatért a Sionra hiteles záloga lett a teljes felépülésnek és hazatérésnek.

Ezután kapnak felszólítást Jeruzsálem romjai is: **„Vigan ujjongjatok mindnyájan!”** A romok egyszerre ábrázolják a város kinézetét, valamint szimbolizálják a nép és az egyén állapotát is egyaránt. **A két ok, ami miatt a nép, de még a romok is örülhetnek az nem más, mint hogy az Úr megvigasztalta és megváltotta Jeruzsálemet!** Hiszen az Úr kinyújtotta szent karját, s megszabadítja népét, ezt a cselekedetet pedig most már nemcsak az őrálló szemei látják, hanem minden egyes nép látni fog majd. **A szabadítás tehát nem csak egy szűk körben, nem csak a nép életében látszódik meg, hanem annak hatása az egész világban visszhangozni fog majd.** Mert Isten kinyújtja szent karját és belenyúl a történelem eseményeibe.

Pontosan ekképpen cselekedett kétezer éve is, amikor angyal követét elküldte a szabad ég alatt őrködő pásztorokhoz a hírral: **„Ne féljete, mert íme, nagy örömet hirdetek nektek, amely az egész nép öröme lesz: üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.”** A pásztorok a társadalom peremvidékén éltek, nem voltak tehát túl megbecsült személyek, sőt bizonyos mértékig kitaszítottakká is váltak, hiszen az emberek számára ők szegényeknek és tudatlanoknak számítottak csupán. Isten azonban éppen egyszerűségükben és szegénységükben választja ki őket arra, hogy az angyal örömezenetét **elsőként** hallják meg, s hogy rajtuk, alázatos embereken keresztül jusson el az üdvösség üzenete Izrael népéhez is.

Az érkező angyal szavaiban pedig jelt is ajándékoz a pásztoroknak, ami alapján felismerik majd a megszületett üdvözítőt: egy kisgyermeket találnak majd, aki bepólyálva fekszik a jászolban. Ezután pedig angyali kórus szózata zengett fel, amely ezt hirdette: **„Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát.”** Isten történelmi kereteket nem ismerő cselekedetei tehát, ahogyan a fogság idején, úgy kétezer éve is **örömet hirdettek, békét és szabadítást hoztak el a nép életében**, melynek hatása az egész világra kiterjed. Az angyal örömhíre és az angysereg szózata a földi éjszaka sötétségébe, s a pásztorok virrasztásba érik meg, hogy a várva várt napfelkeltét hirdesse. Eme örömhír hallatán a pásztorok sietve indultak el Betlehembe, s amikor megtalálták a gyermeket, elmondták mindazt, amit róla hallottak az angyaloktól. Ezek után a pásztorok Istent dicsőítve és magasztalva távoztak el a jászoltól, hálát adva az Úrnak azért, amit hallhattak és láthattak.

Keresztyén Testvéreim! Érdemes meglátnunk azt, hogy **az öröm nem minden esetben jelent ideális, tökéletes állapotokat.** A két felolvasott igeszakaszban lévők sem voltak könnyű élethelyzetben, magunk előtt látjuk a

romos várost, az összetört, reménytelen népet, és a fáradt, virrasztó pásztorokat is. Jézus Krisztus születésének körülményei sem voltak ideálisak, ám Isten és az Ő szabadítása éppen az ilyen helyzetekbe érkezik el az emberekhez, sok esetben a legegyszerűbbekhez. Sokszor a karácsony ünnepét is idealizáljuk, hosszú napokat töltünk el azzal, hogy minden és mindenki a helyén legyen, hogy minden tökéletes és zavartalan legyen ezen az ünnepen. Ám életünk váratlan eseményei, a testi vagy lelki szenvedés sajnos nem állítható meg az ünnepnapokon sem.

Milyen állapotban vagyunk mi idén karácsonykor? Számtalan rajtunk hagyott nyommal ülhetünk most itt a templomban, melyeket a mindennapi nehézségek okoztak. Sok mindennel küzdhetünk éveink során, szeretteink hiányától, akik már nem lehetnek velünk, kétélyektől, melyek sokszor legyengítenek minket, vagy embertársainkkal való konfliktusoktól, melyek után vannak még eltakarítatlan romok. Ám a mi romjaink is felszólítást kapnak: **Vígan ujjongjatok mindnyájan!** Mert Isten kinyújtja szent karját a mi életünkben is és helyreállítja romjainkat.

Keresztyénekként mi magunk is ujjongó romok vagyunk, hiszen bár Isten országa eljött Krisztusban, kiteljesedni majd csak újabb eljövételével fog. S bár mi magunk már új emberek vagyunk, mégis sokszor az őemberünk romjait kell takarítanunk, ám jusson eszünkbe, hogy ezekben a nehéz élethelyzetekben Isten újra és újra küld örömhírmondókat számunkra. Életünk legnagyobb és megingathatatlan örömhíre ez: **Üdvözítő született ma nektek!** Legyen bármilyen nehéz az élethelyzetünk, ha Krisztusra, mint Isten által közénk küldött Megváltóra és Szabadítóra tekintünk, akkor minden romunk ellenére képesek leszünk meghallani az örömhírt, be tudjuk fogadni azt, s bízunk az újbóli felépülésben és helyreállításban.

Isten szabadításának, vigasztalásának és megváltásának örömhíre mindig ujjongásra, mozgásra, cselekvésre és az üzenet továbbadására sarkallta, s sarkallja ma is az embereket. **Mert aki hallja és befogadja az örömhírt, az már nem lehet ugyanolyan ember, mint amilyen előtte volt.** Változása és cselekvése pedig nem külső kényszer, hanem belső motiváció. Hiszen az örömhír tartalmát hallva, tudja, hogy ez már megtörtént, tehát mostmár lehet ujjongani és másoknak is elmondani az örömhírt: **Üdvözítő született ma nektek!** Ez pedig nemcsak Izráel népének, hanem az egész világnak lett az öröme, amely békét és szabadulást hoz a földre.

Keresztyén Testvéreim! Nekünk ezt az örömhírt szükséges tovább vinnünk és mindennap megélnünk: **Üdvözítő született nekünk!** Ez pedig erőt is jelent számunkra, mert bár sokszor romos és próbákkal teli az életünk, a vigasztalás, a béke és a szabadítás zálogát már megkaptuk kétezer évvel ezelőtt Krisztusban. Szívünkben ezzel a hittel és reménységgel munkálkodjunk az Úrban

mindenkor, s tegyük azt, amit Keresztelő János is mondott: **„Minden völgyet töltsetek fel, minden hegyet és halmot hordjatok el, legyen a görbe út egyenessé, a göröngyös simává: és meglátja minden halandó az Isten szabadítását.”**

(Lk 3,5–6)

Így legyen! Ámen!

Utóíma:

Teremtő Istenünk! Milyen nagyok és milyen bölcssek a Te terveid. Te magad mondtad: az én útaim nem a ti útaitok, és az én gondolataim nem a ti gondolataitok. Olyan utak által vezetted hozzánk kegyelmedet, és olyan módon nyilatkoztatod ki Önmagad nekünk, melyekre senki sem gondolt. Mégis, amikor megérkezik szívünkbe a csoda, amelyet elkészítettél több mint kétezer éve, ott Betlehembe, ma is átjárja szívünket a hála és a hódolat.

Megváltó Krisztusunk! Légy áldott azért, hogy az Atya akaratából eljöttél közénk, hogy felszabadíts bennünket minden lelki megkötöttségből. Légy áldott azért, hogy nekünk ajándékoztad az Istennel való személyes kapcsolat csodáját, s Neved által bármikor megszólíthatjuk Őt. Légy áldott azért, hogy Általad a mi életünk romjainak is van reménye, s van oka ujjongani, mert Te elhoztad számunkra a helyreállítást és elhoztad a megbékélést.

Szentlélek Istenünk! Köszönjük, hogy Te élővé teszed életünkben az Ige szavait. Kérünk most is segíts, hogy az az örömhír, amelyet ma hallottunk ne vesszen ki a mi szívünkéből az ünnep után sem. Erősíts bennünket, hogy ne tartsunk ezt magunkban, hanem hirdessük a világnak mindekor: üdvözítő született nekünk. Hadd adjuk át ezt a felszabadító örömhírt másoknak, mindazoknak, akiknek romjai felépülésre várnak!

Fohászunkkal óvó szeretetedbe ajánljuk a gyászolókat, a betegeket, az árvákat, mindazokat, akiknek a háború, vagy a magányosság miatt nem ragyog úgy ez az ünnep. Lépj melléjük szeretetteddel, s engedd, hogy minden gyenge, elfáradt, és vigasztalásodra váró ember Nálad találjon oltalmat, erőt és vigasztalást. Áldd meg a mi ünneplésünket, s légy velünk életünk minden egyes napján. Szentháromság, egy, örök, igaz Isten, hallgasd meg könyörgésünket! **Ámen**

TALÁLKOZÁS AZ ÜDVÖZÍTŐVEL

Alkalom: 2. nap délelőtt

Lekció: Tit 2,11–14

Prófétai ima:

Mindenható Isten magasztalunk téged, mert te összegyűjtesz minket szent házadba, megerősítesz minket abban, hogy a te néped vagyunk és megajándékozol minket a Megváltó Krisztus születésének örömeivel, hogy szívünk csak téged magasztaljon. Köszönjük neked, hogy Krisztus születését ünnepelve egy közösségként állhatunk meg színed előtt és hálaadással dicsérünk téged Jézus Krisztus által, akiben a láthatatlan Isten látható emberré lett és békességet hozott a világnak.

Jézus Krisztus, egyszülött Fiú, világ Világossága, mi szegény bűnösök vagyunk, de benned reménykedünk és áldozatod erejében bízunk: vezess minket az életre, igéd gyógyítson meg bűneinkből és vezessen gyermekeid szabadságára ebben az órában és életünk minden napján.

Szentlélek Isten kérünk téged, legyen áldásod az ige hirdetésén és hallgatásán, és segíts, hogy gyermekeid ma mindenütt eggyé legyenek az ünnep örömében és a hálaadásban. Jézus Krisztusért kérünk, hallgasd meg könyörgésünk szavát. Ámen.

Textus: Lk 2,1–20

Testvéreim! A karácsony három napig tart. Ha még pontosabbak akarunk lenni, akkor azt mondjuk, hogy az ünnepkör advent első vasárnapjától egészen vízkeresztig tart. Van, aki karácsony másnapja után már valóban elkönnyveli, hogy vége a karácsonynak, de ha elmúlt vízkereszt, akkor bizony az ünnepi naptár szerint is vége van. Ilyenkor leszedjük a karácsonyfáról a díszeket, elpakoljuk az égősorokat, megesszük a maradék szaloncukrot, visszarendeződik a lakásunk is meg a mindennapjaink is a karácsony előtti állapotba. Jó kérdés, hogy vajon a szívünk is úgymond, visszarendeződik a karácsony előtti állapotába? Mintha nem is lett volna karácsony...

Sok ember nagyon is átszellemül karácsonykor. Talán az ünnep jó hangulata, derűje, kedvessége az, ami kibillent minket a szokásos hozzáállásunkból, talán kevesebbet idegeskedünk, többet nosztalgizunk. Lehet, hogy a családdal együtt töltött idő az, ami feltölt, az is lehet, hogy fellelkesülünk egy karácsonyi igétől, egy ünnepi prédikációtól, és magával ragad minket az ünnepi

istentisztelet emelkedett hangulata. Ezek mind-mind hozzátartoznak a karácsonyi ünneplésünkhöz és mindegyiknek helye van az életünkben. Szükségünk is van arra, hogy a karácsony nosztalgikus, kedves hangulata kizökkentsen a mindennapok mókuskerekéből.

Azonban az ünnep végeztével az örömteli hangulat, a jókedv, a nosztalgia, mintha elpárolognának, minden olyan, mint karácsony előtt, mintha nem is lett volna karácsony... Tényleg ennyi lenne a karácsony szerepe az életünkben, hogy egy kicsit feldobjon, fellelkesítsen minket? Pusztán ennyi, hogy kiszakítson, kizökkentsen a mindennapok szürkeségéből? És aztán elmúljon az egész, mintha nem is lett volna? Az év szokásos eseménye a karácsony, egy olyan alkalom, amit megint letudtunk, amin megint túl vagyunk? Vagy pedig ennél több ez az ünnep? A felolvasott ige, a Lukács szerinti karácsonyi történet arról tanúskodik, hogy Isten a karácsonyt egy néhány napra fellelkesítő eseménynél jóval többnek szánta, és többnek szánja ennél ma is. Itt is, ebben a gyülekezetben is.

A betlehemi pásztoroknak az első karácsonyi éjszaka eleinte nem lehetett különösebben más, mint akármely más éjszaka. Munkaidőben voltak, őrizték a nyáját a hideg éjszakában. De megjelenik számukra az Úr angyala, egy mennyei hírnök, hogy tudtukra adja az örömhírt, ahogy az igében olvassuk: „*üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában, a jel pedig ez lesz számotokra: találtak egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban.*” Ezek a pásztoreszemberek zsidók voltak. Azaz, minden bizonnyal hittek abban, hogy Isten az idők teljességében elküldi a Messiást, a Szabadítót, a Megváltót, aki megszabadítja Izraelt a nyomorúságából.

Hinniük kellett ezt, mert a szenvedés, a halál, a bűn fölött nehezen lehet napirendre térni anélkül, hogy ne hinnénk abban, hogy valaki egyszer mindezekből megszabadít minket. Ezek a pásztorok bizonyára nem úgy képelték el a Messiást, mint ahogyan később Jézusban megjelent, viszont hitték, hogy eljön, különben nem keltek volna útra, hogy megkeressék.

Ami megdöbbenő lehetett ebben az isteni üzenetben az az, hogy az Üdvözítő születéséről jelet kaptak. Mégpedig egy nagyon furcsa, talán botránkoztató jelet: egy gyermek a jászolban. Talán nem erre számítottak, hiszen a szokásos zsidó elképzelés szerint az Üdvözítő egy király lesz, így a minimum az lenne, hogy palotában születik nagy pompában, nem pedig istállóban, ahol jászolba fektetik.

Bármennyire is ellentmondott a megszokott elképzeléseknek az angyal üzenete, mégiscsak azt jelentette, hogy Isten az üdvözítőről szóló profétai ígéreteket elindította a megvalósulás felé. Ez a nem palotában, hanem istállóban

születő gyermek jele annak, amit Isten tervez az emberiséggel. Megjelenik a világban nem királyi pompában, hanem a lehető legnagyobb egyszerűségben és alázatban, hogy mindenkihez közeledhessen, hogy mindenki őhozá mehessen. A gyermek a jászolban egy jel, amellyel Isten magához akarja szólítani és ölelni az egész világot.

És íme, ezek a pásztorok komolyan veszik az üzenetet, elég komolyan ahhoz, hogy útra keljenek és megkeressék ezt a jelet. Meg akarnak bizonyosodni Isten irgalmas szándékairól, és Isten ezzel a jellel megadja erre a lehetőséget. Amit most tenniük kell annyira fontos, hogy nem gondolnak semmi egyébbe. Nem foglalkoznak azzal, hogy éjszaka és vaksötét van, nem latolgatják, hogy mi lesz a nyájjal, ha elmennek, nem elmélkednek rajta, hogy pontosan miképp találják meg a gyermeket. Csak útra kelnek, ahogyan az ige mondja „sietve”, életük legfontosabb útjára, ami Jézushoz vezet.

Így velük is megtörténik az a csoda, mint ami később oly sok emberrel megtörtént, és velünk is történik és történhet: a találkozás Jézussal. Nem tanítások, hangzatos filozófiai elvek vagy ideológiák adnak megnyugvást a bűn, halál és szenvedés árnyékában élő embernek, hanem a találkozás az Üdvözítővel. Mert a Jézussal való találkozás során kapcsolatba kerülünk az élő Istennel, hiszen pont azért jelent meg Jézus Krisztus a földön, hogy mi, őbenne, Istennel ilyen közösségbe kerülhessünk. Ezt is jelenti a megváltottság: nem távol lenni Istentől, nem az ő útjaitól különböző utakon járni, hanem vele lenni és vele járni az élet útjait, vele egy közösségben.

Amikor a pásztorok megtalálják a jászolban fekvő Jézust, Máriával és Józseffel együtt, el kell mondaniuk mindazt, amit Isten nekik üzent az angyal szavaival. Meggyőződtek arról, amit Isten kijelentett nekik, hogy ez a gyermek üdvözítőül született, jele ő az Isten emberek iránti jóakarátának, és ő az, aki békességet hoz a földre. Aki megvalósítja az Istennel való igazi közösségünk lehetőségét. Ezt nem tarthatják magukban a pásztorok, ez nem privát ügy, olyasmi ez, amit mindenkinek tudnia kell, olyasmi, ami minden embert érint. Erre az isteni jelre ez volt az egyetlen logikus és igazi válasz: továbbadni az örömhírt, tanúskodni arról, hogy karácsony éjszaka Isten Üdvözítőt adott a világnak.

És ennek volt a természetes következménye a karácsonyi történet befejezése: nem maradhattak ott a jászol mellett örökké, bármilyen jó is volt megtapasztalni, hogy Isten ígéretei ebben a gyermekben beteljesültek. Nem maradhattak a jászol mellett, mert maga Jézus sem maradt a jászolban. Vissza kellett menniük a hétköznapi életükbe, vissza a mókuserékbe, a munkába, vissza örködni a nyáj felett.

Abban azonban biztosak lehetünk, hogy úgy mentek el Betlehemből, hogy valami megváltozott bennük, az első karácsony megváltoztatta az életüket. Azt olvassuk az igében, hogy „*a pásztorok pedig visszatértek, dicsőítve és magasztalva az Istent mindazért, amit hallottak és láttak.*” Nem szakadtak ki az élet valóságából, nem szakadtak ki a mindennapok szürkeségéből, éppen, hogy oda tértek vissza, de megújultak, telve Isten dicsőítésével és magasztalásával.

Mert az első karácsony éjszakájától fogva, lehet nekünk embereknek úgy kelni és feküdni, úgy dolgozni és pihenni, úgy élni és meghalni, hogy tudjuk, van Üdvözítőnk, akit Isten küldött. És aki által nekünk közünk van Istenhez, Jézusban mi Istenhez tartozunk. Ha ezt hisszük, akkor nem vagyunk magunkra hagyva, nem vagyunk reménység nélkül, nem vagyunk egyedül, sem az életben, sem a halálban.

A karácsony valóban csak három napig tart. De a pásztorok története rávilágít arra, hogy a karácsony eseménye olyan horderejű és jelentőségű, hogy ha komolyan vesszük megváltoztathatja az életünket. Nem muszáj a karácsonyunknak csak a rohanásról, a vásárlásról, a csillogásról, evésről-ivásról szólnia. Nem muszáj tűnékeny hangulatokról, nosztalgiázásról, múltó lelkesedésről szólnia.

Az első karácsony sem ezekről szólt. Szólhat arról, ami a karácsony igazi célja, ez pedig a találkozás az Üdvözítővel. Ez az, amit a pásztorok megéltek, ez volt az ő karácsonyuk. Ez az, ami igazán tudja formálni a mi életünket is, mert a karácsony ünnepe elmúlik valóban, de Jézus nem megy sehová. Lehet keresni Istent, bárkinek bármikor, de egyedül Jézusban lehet vele találkozni.

Egy ilyen találkozás túlmutat a karácsonyi időszakon, kihat a hétköznapiakra, érezteti a hatását a mindennapi életünkben. A pásztorok is, először csak keresők voltak, látni akarták az Isten kegyelmére mutató jelet. Majd a gyermek Jézussal való találkozásban lettek tanúságtevőkké, és úgy tudtak visszatérni a hétköznapiokba, hogy Isten dicsérete volt az ajkukon.

És ez lehet a mi utunk is! Ez a találkozás Jézussal, formálhat minket is tanúságtevőkké, olyan emberekké, akik másokkal is megosztják az örömhírt, azt, hogy van Megváltónk. Olyanokká, akiknek az életén meglátszik, hogy ismerik őt és közösségbe kerültek az élő Istennel. És ebből nyerünk indítást arra is, hogy a szürke hétköznapiokban is őt dicsőítsük és magasztaljuk, ahogyan a pásztorok is ezzel a lelkiütemmel tértek vissza a mindennapi foglalkozásukhoz.

Nem azt jelenti ez, hogy a hívő ember mindig és megállás nélkül, csak tanúságot tesz és dicsőít. Azt jelenti, hogy Isten békessége szállást vesz a hívő szívben, és nem a csüggedtség uralkodik a hétköznapijainkban vagy a közöny, hanem ez a békesség, a megváltottságunk tudata. Istennek ebből az ajándékából fakad minden tanúságtétel és magasztalás.

Ha pedig olyan ember vagy, aki még nem találkozott az Üdvözítő Jézussal, akkor tekinthetsz te is a jászolban fekvő gyermekre úgy, mint jelre. Ő a jele annak, hogy Isten valóban magához akarja hívni az egész világot, az emberiséget, és azon belül téged is. Ő a jele annak, hogy Isten kétséget kizáróan szeretettel van irántad, törődik a sorsoddal és hív téged a vele való szeretetkapcsolatba. Ez a jel adhat bátorítást mindannyiunknak, hogy igazán keressük az Istent, mert a vele való közösség az örök élet. Ámen.

Papi ima: Mindenható Isten, Mennyei Atyánk! Magasztalunk téged szent igédért, melynek szaván keresztül e karácsony ünnepén is magadhoz szólítasz és a hozzád való bizalmunkban megerősítesz minket. Köszönjük neked, hogy elküldted e világba egyszülött Fiadat, aki az irántunk való irgalmad jeleként, kilépett az örökkévalóságból, megüresítette önmagát, olyanná lett, mint egy közülünk és keresztdozatával elvette rólunk a bűn terhét. Köszönjük Urunk, hogy Krisztusban önmagadat ajándékoztad nekünk, hogy immár semmi el ne válasszon szeretetedtől.

Könyörgünk e gyülekezetért és az egész egyházért. Erősíts meg mindannyiunkat hozzád való ragaszkodásunkban, űzd el közülünk a szeretetlenséget és hitetlenséget, segíts, hogy életünk tanúságtétel lehessen embertársaink előtt a te dicsőségedre! Kérünk add, hogy a karácsony békessége valóban szállást vegyen szívünkben, hogy benned való reménységgel élhessük mindennapjainkat és így tekinthessünk a jövőbe.

Könyörgünk mindazokért, akiknek ünneplése ma szomorúsággal vegyül, vagy egyáltalán nem tudnak velünk ünnepelni, mert betegek, hajléktalanok, magányosok, háborúsújtottak vagy pedig a gyász terhét hordozzák. Adj nekik békességet! Könyörgünk mindazokért, akik mindeddig bezárták szívüket előtted, és elutasították ajándékaidat. Nyisd meg szemünket, hogy ők is meglássák világosságodat, és elfogadják legdrágább ajándékodat, Krisztust, akit megváltásunkra küldtél! Könyörgünk e világért. Vess gátat a romboló erőknek, fékezd meg a gyűlöletet, hiúsíts meg minden szándékot, amely az élet kioltására tör. Adj bölcsességet a nemzetek vezetőinek, hogy az igazságosságot és a békét mozdítsák elő döntéseikkel!

Atyánk, békét teremtő szereteted töltse be az egész világot, hogy a nemzetek kiengesztelődjenek egymással, és gyermekeid mindenhol békességben élhessenek! Segíts, hogy a világ felismerje: te vagy Alkotója és Megváltója, és add, hogy befogadja az Üdvözítőt, akit megmentésére küldtél! **Ámen.**

KITASZÍTOTTBÓL BEFOGADÓ

Alkalom: 2. nap délután

Előima:

Mennyei Atyánk! Áldunk és magasztalunk az ünnepen is nagyságodért, hatalmadért, bölcsességedért és kijelentéseidért. Köszönjük, hogy bár te felfoghatatlan vagy nekünk embereknek, de te ismersz minket, ismered gondolkodásunkat, korlátainkat, hiszen te formáltál minket és lehajoltál hozzánk.

Köszönjük, hogy ennek a lehajlásnak legtökéletesebb formáját Jézus Krisztusban tártad elénk. Áldunk és magasztalunk, hogy ő emberekhez hasonló lett és így azt is megmutatta hogyan élünk emberként szolgai formát felvéve szolgáló, alázatos életet.

Bocsásd meg Urunk, hogy nekünk olyan sokszor nehezünkre esik a szolgai forma. Kérünk segíts nekünk megérteni ennek lényegét. Add nekünk Szentlelked, hogy az ígét befogadhattuk és az gyümölcsöt teremjen bennünk és közöttünk. Jézus Krisztus nevében kérünk, hogy hallgass meg minket. Ámen.

Textus: János 1,11–12

„A saját világába jött, de az övéi nem fogadták be őt. Akik pedig befogadták, azoknak hatalmat adott arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazoknak, akik hisznek az ő nevében.”

Ünneplő Gyülekezet! Kedves Testvérek!

Várákozás és eljövétel. Kitagadás és befogadás. Idegen létből otthonra találás. Befogadtatás és befogadás. Isten gyermeke által Isten gyermekévé lenni. Ez a karácsony története és ajándéka. Az Ige eljött. Jézusban testet öltött. S elindult a növekedésének folyamata.

Miért? Azért, hogy az emberi életet teljességében ízelje. Hogy úgy éljen, ahogyan azt az Atya a teremtéskor rendelte. Isten dicsőségére. Az ő akaratát teljesítve. Vele mindig kapcsolatban állva. **Karácsony üzenetében mit jelent nekünk, hogy nem kitagadott, hanem befogadott az Isten?**

Először is Jézus által befogad minket az Atya. Isten kezdeményezése nélkül ugyanis az ember tehetetlen. Előbb ő jön. Ő szól. Ő készít utat. Ő fogad be. A befogadtatás, gyakori szinonimája a beolttatás. Ahogyan a faág beoltatik a törzsébe, úgy oltatunk be Jézuson keresztül az Atyába. Ezért Jézus emberi testet öltött és eljött erre a világra, hogy az emberi életet egészen magára vegye. Hogy tökéletességében ragyogjon az emberek között, az Atya dicsőségére. Mindent tapasztalt, amit csak ember érezhet. Kicsinységet. Rászorultságot. Kísértést.

De a közösség befogadó szeretetét is. Örömet, ha valakiben hit ébredt. Mégis élete nagyobb része szenvedés volt. Szenvadás a kiközösítéstől. Elutasítástól. Hitetlenségtől. Míg végül a kereszten minden ember, köztük a mi fájldalmainkat, betegségeinket és bűneiket is magára vette szeretetből. S közben szomjazott. Szomjazott az Atya közelsége után és utánunk. Mert a távollévőket csak úgy tudta közel vinni, ha ő maga a távolságot is magára veszi és az elhagyatottság érzését is. Így halt meg értünk a kereszten. Értünk. Helyettünk. Miattunk. Mint aki, mindent ismert, kivéve a bűnt. Ezért őt az Atya feltámasztotta, hogy feltámadásával minket is közel vigyen az Atyához. S ahogy ígérte, ő azért megy az Atyához, hogy számunkra helyet készítsen.

A történet csattanója ebben van: Aki az övéihez jött, az nem kapott helyet születése idején, de később is azt olvassuk, hogy azt mondja a rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészük, de az Emberfiának nincs hova fejét lehajtania. **De ő mindvégig szeretetéből azon fáradozik, hogy a mi elveszített helyünkre visszakerüljünk.** Ezért vállalta az emberi létet. A kereszt, a halál szörnyűségeit, mert csak így tehetett eleget az Atya haragjának. Így lett ő út, igazság és élet a mi számunkra.

Mi lehet az ember válasza?

Az ember kétféleképpen válaszolhat Isten kezdeményező szeretetére:

1. Lehet elutasító, viszont akkor, már most ítélet alatt van. Azt mondja ugyanis az ige, hogy Jézus nem elítélni jött a világot, hanem megmenteni azt, de aki hitetlen az ítélet alatt van már most, mert nem hitt Isten Egyszülött Fiának nevében.

2. De az ember lehet befogadó is, ha hittel fogadja Jézus áldozatát és a felkínált életet. Azt az életet, mely után minden ember szomjazik és ami után mi magunk is szomjazunk. Vágyunk arra, hogy otthonunk legyen, örök és biztos. **Ez pedig csakis Istennél lehet.** De nála is csakis Jézusban és csak Jézussal élhetjük meg, hogy valaki ránk is IGENT! mondott. Igent, úgy ahogy vagyunk. Ő hozzánk is jött. Hozzád is jött.

A kérdés az, hogy hiszed-e ezt? Ha igen, akkor érzed-e, ennek az életed nem maradhat ugyan olyan, mint az előtt volt, hogy vele találkoztál volna. Ez a találkozás lélekben történik, az ige által. Melyet a Lélek elevenít meg számunkra. Az a Lélek, aki által Atyánknak nevezhetjük Istent és aki megerősít minket afelől, hogy Isten gyermekeinek hívunk minket és azok is vagyunk. Pál apostol pedig ezt a gyermeki létet így foglalja össze: **Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt, arról, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, akkor örökösök is: örökösei Istennek és örökösársai Krisztusnak, ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk.**

Mit is jelent tehát Isten gyermekének lenni? Azt, hogy itthon vagyunk a világban, de, vagy inkább és ezzel egy időben otthon vagyunk a mennyországban is. Az ünnep második napján sokakban ott kószál már a gondolat, hogy hamarosan vége. De vajon tényleg vége? Nem. Nincs vége. **Hiszen az otthonlét, a befogadtatás és a befogadás hordozást is jelent. Karácsony ígérete így szól: Immánuel! Azaz velünk az Isten. Velünk az Isten a hétköznapiakban is.** Ezért éljük hitünket bátran és élő tűzzel. Keressük az Urat minden nap. Hívjuk őt segítségül.

A jó napokban neki legyünk hálásak, a rossz napokban pedig hozzá kiáltsunk. Legyen életünk Isten dicsőségét szolgáló élet. Nézzünk hitünk szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte lévő öröm helyett – a gyalázzattal nem törődve – vállalta a keresztet, és Isten trónjának a jobbára ült. Lássuk egészében Jézus életét és tettét, hogy amikor lelkünkben meg is fáradunk ne csüggedjünk el, mert velünk az Isten, akinek örökösök vagyunk. **Örökösei, de nem csak a szenvedésben, hanem a megdicsőülésben is.** Ne tegyen ez felfuvalkodottá minket, hanem hasonuljunk minél inkább ahhoz, aki által befogadott minket az Atya és akit mi is befogadtunk. Növekedjünk az ő ismeretében minden nap, amikor Bibliát olvasunk, igehirdetést hallgatunk, imádkozunk. Kérjük őt, hogy növekedjen bennünk is, az az indulat, mely benne volt. Ne hidegüljön meg bennünk a szeretet. **Tudjunk mi is lehajolni, ha kell gyermekké lenni, ha kell teherhordóvá lenni.**

Imádkozzuk ezért gyakran azt, amit az ő útkészítője Keresztelő János is mondott: **Jézus, neked növekedned kell, nekem pedig kisebb lennem. Így legyünk mi is útkészítők a visszatérő Dicsőséges Megváltónknak.** Ámen.

Záró imádság: *Mennyei Atyánk köszönjük, hogy Fiadban valóban minden falat lebontottál közöttünk. Köszönjük, hogy te nem vagy egy távollévő, közömbös Isten. Épp ezért eléd tárhatjuk szívünk túlcsonduló háláját családjainkért, szeretteinkért és gyülekezetünkért. Te tudod igazán mit jelent a kitaszítottság, az egyedül hagyatottság és a befogadás öröme is. Ezért találhatunk mi is igazán otthonra és megnyugvásra nálad.*

Szeretnénk tiszta szívvel és igazán kérni mi is: *Jézus, neked növekedned kell, nekem pedig kisebb lennem, hogy igazán befogadjunk téged, hogy hordozóid legyünk, hogy túl nő rajtunk és meglátszódj minden szavunkban, tettünkben, hogy mi magunk is útkészítőid lehettünk visszatérő Urunk. Adj urunk erőt, hogy vigyük az evangéliumot a betegekhez, gyászolókhöz, árvákhoz, özvegyekhez, magányosokhoz, de a nagy családokhoz is, megkötözöttekhez, hogy Szentlelked tudja mindezt megeleveníteni, hogy valóban vigaszt, útmutatást, gyógyulást, szabadulást kapjanak.*

Tiéd legyen Urunk mindenkor a dicsőség mind most mind örökkön örökké. Ámen.